

?Teresa Solé. La vida que comença

La Teresa ens rep en una sala d'estar de la residència Montblanc. L'estança és àmplia i silenciosa, amb un gran finestral per on es filtra la claror. Després d'avançar pas a pas amb el caminador, ens convida a seure entorn d'una taula vestida amb un gerro de flors.

Foto: Joan Closas

Quan va entrar a viure a la llar d'avis en tenia vuitanta i ara ja ha bufat cent tres espelmes. Durant aquest temps, ha fet grans amistats a la residència, però també ha après a acomiadar-se moltes vegades, com del seu amic Àngel Millán, prolífic pintor i autor del mural de l'església de Santa Maria de Rocafort, de qui conserva diferents quadres a la seva habitació. «Quan vius tants anys, tens la sort de conèixer moltes persones, però la desgràcia d'haver de dir adeu moltes vegades», diu sospirant.

El temps és un regal fugaç, per això gaudeix recordant les anècdotes de tota una vida. Els seus cabells ara són d'un blanc perla, però amb la mirada encara desprèn una tendresa infantil quan parla del poble on va créixer, Tarroja de Segarra. En aquest petit nucli, rodejat de camps de cereals, vivia en una casa de pagès amb la família, que es dedicava a la terra. Ben aviat, el germà es va haver de fer càrrec de la vinya i les oliveres amb la mort prematura del pare. «Tots ens vam haver d'arremangar per tirar endavant», explica la centenària, que també ajudava amb les feines del camp i tenia cura de les gallines, els conills i la mula que tenien per llaurar la terra. Viure a pagès els va salvar de no passar gana durant la guerra, però la por es va escampar per tots els racons. «La pau es trencava cada vegada que els avions sobrevolaven el poble i tothom es tancava dins de casa», explica.

L'alegria va retornar anys després, quan va decidir casar-se amb el manresà Sebastià Roca, a qui havia conegut durant la guerra, i van començar una vida junts a la capital bagenca. De seguida es va acostumar al dia a dia d'una ciutat amb un ambient cultural que distava de la vida pacífica i solitària de pagès. «Moltes tardes anàvem a prendre cafè a la Gàbia o a veure pel·lícules al cinema Goya», recorda. En aquell temps, vivien a prop del centre, al carrer Circumval·lació, on el marit tenia un taller de construcció de maquinària tèxtil, que més tard es va situar al barri de Poble Nou. «Teníem uns telers preciosos, que feien tovalloles, peces de vellut, llençols de diferents colors...», relata. Per la seva feina, el Sebastià viatjava sovint i a la Teresa sempre li agradava acompanyar-lo per escampar la boira i veure món, ja que la major part del temps el dedicava a ocupar-se de la casa i a la seva afició al ganxet i a la costura.

D'ençà d'aleshores, la vida ha donat molts voltes i ara ja fa molts anys que viu a la residència que s'ha convertit en la seva llar, i on ha teixit vincles amistosos amb qui compartir els records de tot un segle. Des d'aquesta sala lluminosa on la conversa flueix de manera distesa, mira per la finestra pensant en com el temps ho transforma tot. Per exemple, l'estimat poble de Tarroja, on ara els camps que cultivaven resten abandonats, o l'espai on el Sebastià fabricava telers, que ara s'ha convertit en un taller de reparació de cotxes. La seva realitat ha anat variant i adquirint colors diferents al llarg de més de cent anys d'històries, però sempre queda alguna cosa per sorprendre's i admirar al final del camí recorregut. Com aquest pom de flors que brilla sota el sol del matí com si la bellesa es resistís a desaparèixer del tot mentre la vida continua.